

треперѣха. Настигнаха ги и други деца. И тѣ отиваха на училище. А то бѣше далечъ, презъ стрѣменъ хълмъ и дълбока долина.

— Дѣдо, не се мжчи, азъ самъ ще отида съ тия другарчета. Нали знаешъ, колко трудно вървишъ. Не ще можешъ да стигнешъ чакъ до училището.

— Ще вървя, Горчо, ще вървя. Цѣлъ животъ страдахъ за тоя день. Ще се измжча още малко по пжтя за българското училище. Да го видя съ очитѣ си, да му се порадвамъ.

Дълго вървѣха престарѣлиятъ македонецъ и внучето му. На нѣколко мѣста старецътъ сѣда и почива. Най-после стигнаха.

Дѣдо Стаменъ похлопа на вратата. Учителътъ отвори.

— Водя ти ученикъ, учителю! — Сълзи давѣха гърлото на стареца. — Учи го на българско четмо и писмо. Ние не знаемъ да четемъ и да държимъ моливъ. Но затова пъкъ, знаехме да държимъ пушката и да се боримъ за свободата си. Сега, нека внучетата ни се учатъ и да помнятъ, че свободата е скжпа. Учителю, сега, когато видѣхъ тебе и училището ни, мога спокойно да умра!

Радостни сълзи течеха отъ старческитѣ очи. Насълзи се и учителътъ. Плачеха отъ радостъ и малкитѣ щасливи български ученици.

Тотю Наневъ